

Overensstemmelse med Kommissionens Indstilling til Indenrigsministeren af 20. ds., en Indstilling, der endnu ikke er bragt til Udførelse. Derimod maa Mindretallet være imod allerede nu at gaa til en Tvangsforanstaltning som Ekspropriation, hvis Hveden ikke kan købes til en Pris af 16 Kr. pr. 100 kg.“ Der har ingen onde Drømme været af den Art, som det ærede Medlem fra Horsens (Hans Nielsen) synes at mene, nej, Forholdet er simpelt hen det, at Indstillingen i Virkeligheden omfattede to Forslag, dels Indkøb af 50,000 Tdr. Hvede, dels — hvis de ikke kunde opkøbes til ikke over 16 Kr. — Ekspropriation. Indkøbet havde jeg ikke noget imod, hverken den Gang eller tidligere har jeg sat mig imod, at Staten købte Korn til Oplag i København. Men hvad jeg har sat mig imod, er de Tvangsforanstaltninger, som Ekspropriation og Maksimalpris medfører.

Saa nævnedes den højtærede Minister igen Søforsikringen og tyede atter til Kommissionens Protokol. Den højtærede Minister sagde, at første Gang jeg fremsatte den Tanke, at Staten skulde overtage Søforsikringen, var den 28. August. Det er ikke rigtigt, jeg har rejst den før, men ikke alt, hvad der er fremsat i Kommissionen, er optegnet i Protokollen. At jeg har rejst Tanken før, fremgaar deraf, at den 28. August var, saa vidt jeg erindrer, den Dag, da Direktør ved Jydsk Andels-Foderstofforretning Anders Nielsen var til Stede i Kommissionen, og da blev Sagen rejst med Kraft, men jeg erindrer ganske bestemt, at efter at Direktør Nielsen var gaaet, havde jeg en Samtale med et af Kommissionens Medlemmer — jeg kan sige, hvem det var, det var Raadmand Andersen —, hvori vi var meget forbavsede over, at den Sag ikke allerede var ordnet, thi det troede vi allerede var sket i Henhold til de Forhandlinger, der tidligere var førte.

Saa vender den højtærede Minister tilbage til min Avisartikel og min Paavisning af, at Foranstaltningen: Indførelse af Maksimalpris og Ekspropriation under Dagspris i særlig Grad vilde ramme Jylland, navnlig de vestjydske Egne, og Ministeren mener, at jeg her ikke har været tilstrækkelig vederhæftig, fordi jeg har benyttet mig af de officielle Opgørelser, som forelaa fra det statistiske Departement, til Trods for at der senere var foretaget nogle Stikprøver, der viste noget andet. Jeg har en Gang svaret den højtærede Minister herpaa, men skal gerne svare ham igen. Naar jeg vilde for Læ-

serne fremstille et Billede af, hvordan Rugen laa her i Landet, var jeg simpelt hen nødt til at holde mig til den Statistik, som forelaa, til Trods for at jeg vidste, at den var en Del forkert, endogsaa meget forkert for et enkelt Punkts Vedkommende. Sagen var den, at i den Statistik var det opgjort, hvor meget der laa i de forskellige Amter.

Men hvis jeg nu havde set bort fra de smaa Ejendomme, saa havde jeg været afskaaret fra at regne det med, som muligt ligger paa disse Ejendomme. Nu sagde den højtærede Indenrigsminister, at der var foretaget en Stikprøve og en Revision. Ja, det er rigtigt, men paa det Tidspunkt, jeg skrev min Artikel, vidste jeg kun, at en Revision udviste, at der i Stedet for 568,000 Tdr. laa 190,000 Tdr., men derimod ikke det mindste om, hvordan disse 190,000 Tdr. var fordelte paa de forskellige Amter, og det ved jeg ikke noget om endnu. (Indenrigsministeren [Rode]: Jeg har sagt det). Det er muligt. Jeg har for øvrigt set senere, at der i Virkeligheden ikke ligger 190,000 Tdr., men 175,000 Tdr. Men den højtærede Indenrigsminister vil af den Omstændighed, at jeg stadig har brugt Udtrykket: 190,000 Tdr., se, at jeg ikke en Gang har været bekendt med, at den endelige Revision gav 175,000 Tdr., thi saa vilde jeg selvfølgelig have brugt dette Tal. Jeg vidste altsaa ikke, hvordan disse 190,000 Tdr. var fordelte paa de forskellige Amter, og det vidste ingen paa det Tidspunkt, ja maaske vidste Ministeren det, men Offentligheden vidste det ikke, Prisreguleringskommissionen vidste det ikke, og derfor har jeg været ganske afskaaret fra at tage Hensyn til den Revision, fordi det var muligt, at de 190,000 Tdr. laa i væsentlig Grad i Ringkøbing Amt eller i Vestjylland, det var ogsaa muligt, at de laa paa Øerne, men det vidste jeg ikke en Snus om. Det har jeg sagt, og det maa jeg fremdeles fastholde.

Den højtærede Minister fastholder fremdeles Maksimalprisen og mener, at den er fuldt retfærdig, ligesom han har forsvaret Vurderingskommissionen og mener, at det er rigtigt, hvad den har gjort. Det er da i Virkeligheden interessant at lægge Mærke til, at for hver Dag, der gaar, kommer der flere og flere Udtalelser frem, der netop viser, at man anser denne Vurderingskommissions Opfattelse for ganske urigtig og den omtalte Handling som ganske udenfor Loven. Jeg tillod mig forleden at oplæse et Citat af en Artikel i Ugeskriftet „Løvs og Ret“. I Dag foreligger der en Artikel